TRICKSTER

ANA-MARIA NEGRILĂ

1 Verde, verde, două cuvinte caracterizează o zi pe săptămână mâncarea de mazăre de la prânz, pereţii cantinei ca nişte bucăţi de fiere şi muzica asemenea scrâşniturilor de dinţi, şi parcă nimic nu ar fi fost destul de rău dacă nu ar fi apărut Ieniciro cu cifra doi tatuată pe pielea capului. În acel moment îl priveam pe Ieniciro şi-mi ziceam că ar fi bine ca amicul nostru să-şi vadă de drum. Prea târziu – Ieniciro îşi pogorâse deja ochii asupra nevrednicilor de noi şi se hotărâse să ni se alăture.

— Oh, Alah, la umbra căruia huzuresc! exclamase Jerico cu jumătate de glas. Când se enerva căpăta veleităţi literare.

În momentul în care se aşează, zâmbetul lui Ieniciro era ademenitor, ca o momeală proaspătă. Ne arunca nada atât de repede de parcă s-ar fi temut să n-o luăm la goană de vreme ce se vedea de la o poştă că plecase la pescuit de fraieri, care să-i asculte minunatul encomion al persoanei sale.

— Ai auzit de jocurile regale? începu el dând prietenos din cap către nişte indivizi de joasă speţă care păreau extaziaţi în faţa hainelor lui ţipătoare şi a manierelor neruşinate. Cele de săptămâna trecută au fost atât de slabe că nici nu merita să mai pariezi. Jucătorii erau câţiva indivizi care agitau nişte numere aşezate pe o masă. Le amestecau şi apoi extrăgeau mai multe pe care le puneau pe o altă masă, şi tot aşa până rămânea doar unul. N-am văzut o prostie mai mare. Eu aş fi aranjat totul altfel. Oamenii ăştia nu se pricep la jocuri, nu ştiu să facă nimic ca lumea. De fapt totul provine din faptul că sunt prea leneşi să muncească. De exemplu, locul unde se ţineau jocurile – o magazie nenorocită; nici nu înţeleg cum de erau atâţia jucători. I-am spus stăpânului de acolo care era părerea mea şi nu mi-a plăcut deloc cum mi-a răspuns. Sfaturile mele erau dezinteresate şi-ar fi făcut mai bine să mă asculte. Nu vi se pare că am dreptate? încheie de parcă am fi avut ceva de împărţit cu Jocurile Regale.

— Desigur! am răspuns. Ai mare dreptate!

N-am mai apucat să spun altceva pentru că Ieniciro a continuat cu vorbăria aceea deşartă. Între timp arunca priviri arogante în stânga şi-n dreapta – mă aşteptam din clipă în clipă să-i sară ochii din orbite. În afară de faptul că putea să rupă în două pe oricine-l călca pe nervi, lăsa impresia

că nu prea-l ducea capul.

De fapt se descurca destul de bine, mai ales când se amesteca în afaceri care nu erau ale lui şi mai călca pe nervi pe unii şi pe alţii şi pe toată lumea. Avea însă şi admiratori. Câteva tipe ce-i admirau fizicul destul de bine pus la punct şi pe care le plătea din plin ca să-l suporte. Mai erau şi bătăuşii ce populau străduţele din apropierea portului şi care-i lăudau forţa şi lipsa de scrupule.

Nu ştiam cum reuşise să intre în Corpul de Pază, dar se zvonise că distrusese singur o gaşcă întreagă şi asta fusese destul ca să-i dea pe spate pe membrii comisiei. Era într-adevăr cel mai puternic dintre noi, dar asta nu însemna că nu aveam să-l întâlnim într-o bună zi mergând printr-un loc izolat şi întunecos când să încercăm să-l trimitem de unde venise, „ad patres". Eu, Jerico şi locotenentul nostru nu eram nişte tâmpiţi, înainte chiar vizitasem câteva instituţii de învăţământ şi mai văzusem câteva lucruri pe ici pe colo, aşa că ne cam durea în mod sincer când unul ca Ieniciro îşi etala capacităţile psihice prin apropiere.

Nu ne-ar fi deranjat că în timp ce mânca mai arunca un gând şi mai strângea de gât vreo doi golani, dar problema era că făcea pe nebunul şi încă în mod violent.

Ieniciro tot vorbise cât eu mă gândeam la cum şi ce, dar nu auzisem nici un cuvânt. La un moment dat mi s-a părut că mi-a cerut aprobarea şi i-am zis:

— Desigur. Cum doreşti.

— Atunci rămâne stabilit. Plecăm imediat ce terminăm de mâncat.

Din fericire s-a ridicat de la masă şi s-a dus să mai deranjeze şi pe altcineva. După plecarea lui, Jerico m-a privit cu înţelegere:

— Deci te duci să-l asişti pe Ieniciro, când mai omoară câţiva nenorociţi ce fug îngroziţi pe vreo străduţă întunecoasă?

— Da, i-am spus. Asta-i distracţia mea, şi dacă n-aş avea parte de ea aş muri de plictiseală. Când văd că unul ca Ieniciro mai trăieşte, încep să am speranţe şi pentru noi ceilalţi.

Am privit prin ferestrele verzi care se deschideau spre mare. Trăiam într-un oraş mic şi simpatic, plin de murdăriile marilor aşezări, sufocat de dărâmăturile pe care ni le dăruie sfârşitul unui război ce ameninţase să nu se mai termine atâta timp cât negustorii de arme şi bordelurile mai aveau câţiva bani de stors. Încercam să supravieţuim într-o lume în care lucrurile nu erau cum ar fi trebuit, iar indivizii ca Ieniciro proliferaseră o dată cu gunoaiele.

Păzeam grupurile de psihici şi găştile de cartier să se încaiere numai

între ei, fără să-i deranjeze pe ceilalţi, şi asta însemna că apăram legea şi ordinea.

— În fond ce aveţi cu Ieniciro ăsta? mă întrebă Jerico. Ce dacă nu-l duce mintea, ăia sprinteni la cap m-au complexat întotdeauna.

Mi-am tras scaunul şi m-am ridicat cu grijă ca nu cumva să mă sparg în bucăţi. M-am aplecat peste masă. Jerico avea un rânjet înfipt chiar în mijlocul feţei lui lucitoare şi bucălate.

— Îl ştii pe Tard, tipul care a lucrat cu mine, înainte să-ţi faci apariţia?

Jerico s-a încruntat uşor. Se vedea că săpa după o informaţie care era adânc îngropată în mintea lui. Creierul său părea să semene cu o mică groapă marină în care se aşezau straturi orizontale ce se pietrificau o dată cu trecerea anilor şi trebuia să foreze ca să le aducă la lumină.

— Ah, a spus el în cele din urmă cu o faţă scârbită, îmi aduc aminte că a fost prins de o bandă de psihici şi când l-au găsit pe dinafară era intact, dar pe dinăuntru era făcut praf. Se pare că aşa lucrează tipii ăştia. Pun mâna pe tine şi, în momentul următor, eşti dus.

— Mulţumesc pentru informaţie, i-am spus. Nu ştiam. Am de-a face de un an cu ei, dar n-am nici o idee cum omoară. Dacă nu-mi ziceai tu, rămâneam în întuneric. Dar ia spune, nu te deranjează că Ieniciro e un psihic?

— El e de partea noastră. Asta ar trebui să ne bucure (Jerico era plin de bune intenţii şi de dragoste interumană).

— Poate te bucură pe tine, dar pe mine şi pe locotenent nu, de vreme ce l-a curăţat pe Tard.

— De unde ştii? a exclamat Jerico.

„Jerico, fiule”, mi-am zis, „tu eşti din ăia care află întotdeauna ultimii”.

— Se pare că a existat un martor, dar să nu ciripeşti mai departe, că Ieniciro de abia aşteaptă.

Consternarea plutea pe faţa lui ca o frunză pe un ochi de apă. Câteva gânduri mici şi neplăcute i se plimbau prin minte. L-am bătut pe umăr.

— Nu-ţi face probleme. Dacă nu te iei de el, n-o să te deranjeze. Zi-i întotdeauna că are dreptate şi-o să te înfieze.

Am plecat şi l-am lăsat gândindu-se că mai bine ar fi acceptat oferta Asociaţiei Gunoierilor „Curăţaţi-vă” decât pe cea a Grupului de Pază.

2

Când am ieşit, am dat peste acelaşi oraş mare şi rău, peste acelaşi cer şi aceeaşi mare murdară şi plină de alge. Pe un panou sclipeau câteva cifre, probabil numărul câştigător măsluit de la ultima extragere. Şapte, zece, nouă şi şase. Şapte şi zece – numerele sacre ale lui Pitagora. Şapte – suma lui trei, adică omul, şi patru, divinitatea. Zece –

unu, doi trei şi patru adunate. Nouă – armonia celor trei lumi spirit-viaţă-moarte şi şase – înţelepciunea care de altfel se găsea din belşug prin împrejurimile cu aromă de portocale. Înainte să mă alătur Grupului lucrasem pentru nişte tipi care aranjau loteria, aşa că mă pricepeam la numere. Lui Ieniciro îi plăceau jocurile de noroc şi simţeam că slăbiciunea asta ar trebui studiată îndeaproape.

Am luat-o pe nişte străzi care duceau direct în zona docurilor. Portul nu mai funcţiona de aproape zece ani, înainte de război fusese o afacere rentabilă, apoi fusese bombardat şi se dusese de râpă ca toate lucrurile bune de pe lumea asta. Ce ne rămăsese după toată tevatura unui război? Câteva jocuri de noroc, mirajul numerelor, câteva ghicitori, astrologi, ţigăncile cu ghiocul şi psihicii despre care nu se ştia cum apăruseră, dar cert era că reuşiseră să-şi dezvolte puteri hipnotice psihokinetice periculoase într-o lume plină de amărâţi care-şi dădeau în cărţi să afle ce aveau să mănânce în ziua următoare.

Căpitanul ţinea la Ieniciro pentru că era psihic şi avea trăsături asiatice. În traducere liberă însemna, că, în faţa superiorilor, căpitanul se putea lăuda cu două realizări – o captură importantă, un om care avea puteri de care nici un individ din Grup nu beneficia şi un capital publicitar imens, prin acordarea unui loc de muncă unui tip care semăna cu Hachiman Jumiya. Asta mirosea a propagandă pentru drepturile omului. Căpitanul ar fi vrut să angajeze şi vreun invertit ca să arate cât suntem noi de liberali, dacă locotenentul nu s-ar fi încruntat şi n-ar fi zis că, în cazul în care un invertit ar fi intrat în Grup, el şi restul oamenilor lui ar fi ieşit şi şi-ar fi văzut de drum. Aşa că după moartea lui Tard îl luase pe Jerico, individul care făcea reclamă cu pastă de dinţi şi alte produse ce reprezentau baza civilizaţiei.

Pe Ieniciro l-am descoperit lângă o tonetă care vindea foietaje şi răcoritoare. Ca de obicei, se certa cu vânzătorul şi-l învinuia că-l încărcase la preţ.

— Dacă vrei să vinzi porcării măcar să te porţi cum trebuie. Nu ştii cine sunt, cum de-ţi permiţi să deschizi gura? Să-ţi ceri iertare imediat, dacă nu...

Vocea lui arogantă te călca pe nervi. Nici nu era de mirare că tipul cu pateurile nu-şi cerea scuze. În general Ieniciro părea că şi-a pierdut minţile şi că se credea chiar nucleul în jurul căruia se rotea întregul univers. De fapt suferise de complexul copilului sărac, aşa cum spunea, locotenentul.

— La ascultă, bă ăla micu', pişpirică, îl luă de sus vânzătorul ce părea un om care văzuse multe la viaţa lui şi nu se emoţiona în faţa primului go-

lan care se lua de el. Ce zici să-ţi iei mutra asta gălbejită şi s-o ştergi până nu chem niscaiva prieteni să-ţi pună vreo două întrebări.

Am vrut să intervin pentru că Ieniciro părea gata să se sufoce, dar n-am mai apucat. Toneta din scânduri s-a cutremurat şi lemne şi aşchii s-au împrăştiat de-a lungul străzii. M-am adăpostit într-un intrând. Nu aveam chef să mă trezesc lovit de vreo bucată din tonetă, rătăcită prin zona mea de siguranţă. Am auzit un hohot de râs cristalin şi total neadecvat situaţiei. M-am uitat în jur. Nici una din persoanele de faţă nu dădea semne de veselie prea mare. Ieniciro părea că se concentrează la ceva foarte important care avea loc în interiorul minţii sale. Vânzătorul se învineţi la faţă şi capul i se rotea în jurul axei cu o viteză care creştea. Între cei doi nu părea nici o legătură. Nu era prima dată când vedeam un psihic la lucru şi trebuie să mărturisesc că o asemenea forţă etalată era o privelişte rară. Ieniciro avea totuşi o calitate – era foarte puternic, deşi nu ştiu la ce ne folosea asta. Grupul nu avea nevoie de psihopaţi care se credeau vedetele sfârşitului de secol.

Am ieşit din colţul meu ca un bătrân melc din vila lui personală. Ieniciro se mai calmase şi nu dădea semne că s-ar fi jenat pentru că se dăduse în spectacol. Nici nu avea de ce – spectacolul era viaţa lui. N-ar fi renunţat la el pentru nimic în lume. Acum părea proaspăt şi mai vioi ca oricând.

M-am apropiat de vânzătorul care zăcea pe spate cu gâtul într-o poziţie ciudată. Era mai mort decât morţii. Avea faţa vânătă, ochii ieşiţi din orbite şi în general lăsa impresia că-şi înghiţise şi limba. M-am întors spre Ieniciro care nu mai putea de fericire şi plesnea de satisfacţie.

— I-am arătat eu lui, a zis. Acum a învăţat cum trebuie să se poarte cu un psihic şi cu un membru al Gărzii;

— Ei, da. Chiar i-ai arătat, i-am replicat. Data viitoare o să te salute cu trei plecăciuni şi-o „Osana”.

S-a uitat la mine chiorâş.

— Asta ce vrea să însemne? Tipul e mort. Te ţii de bancuri?

— Nu, i-am spus. Eu sunt om serios.

S-a apropiat de mine legănându-se pe picioare şi s-a oprit într-o poză care vroia să arate că încă se mai gândea dacă să ia remarca mea drept o insultă la adresa eului său intangibil, sau drept o glumă îndoielnică. Nu înţelegeam de ce mă pun cu el când ştiam că mai omorâse un membru al Grupului. De fapt ar fi trebuit să-mi fie frică, foarte frică, dar ziua aceea era atât de fierbinte încât mă simţeam alt om.

— Ce vroiai să fac? Tipul m-a jignit, doar nu era să-i înghit aerele!

— Nu puteai să-i dai un pumn în nas? am încercat să plasez o sugestie.

— Nu, a răspuns grav ca o adunătură de cioclii la o înmormântare de dinainte de război. Eu nu suport să se ia nimeni de mine. În douăzeci de ani nimeni nu s-a luat de mine. Nimeni nu îndrăzneşte.

Aroganţa începuse să iasă din nou la iveală. Citând un oarecare scriitor, i-aş fi zis:

„Ce cabotin eşti astăzi. Încetează să mai faci pe actorul de duzină, că te faci de râs. Sau preferi să o ţii tot aşa până când ajungi să te pocnească şi pe tine cineva de la obraz?”

N-am zis însă nimic. Laşitatea mea naturală nu mă lăsa să mă iau de el şi s-o termin ca Tard.

— O dată cineva, un individ mic şi insignifiant ca un vierme, o să te aranjeze atât de bine că o să-ţi plângi de milă, i-am spus. Şi ia asta ca un sfat părintesc.

Nu s-a supărat şi chiar i-a plăcut. El, emigrantul de două parale, era băgat în seamă de cineva care nu era nici mardeiaş ieftin, nici unul care manevra droguri. Oamenii de rând nu-l prea agreau pe Ieniciro. Mă întreb de ce?

— Mersi amice, mi-a zis după un moment de gândire, dar nu cred că o să-mi folosească.

„Ba bine că nu”, i-am urat din inimă. „O să ai nevoie de un sfat ca ăsta chiar mai curând decât te aştepţi”.

3

Printre binecuvântările pe care mi le lăsase războiul fuseseră o mulţime de lucruri pe care nu le înţelegeam şi nici nu ştiam cum să ne ocupăm de ele. În continuare am pus la punct o grupă de indivizi care făcuseră ceva gălăgie şi supăraseră nişte urechi foarte sensibile. Ieniciro fusese superb. Dacă de obicei avea idei năstruşnice despre cum trebuia să se poarte un membru al Grupului, de data asta fusese exemplar. Nu frânsese decât câteva gâturi, nu rupsese decât vreo două coloane vertebrale şi, plin de mărinimie, lăsase restul populaţiei să fugă şi să-şi ascundă vieţile prăpădite prin găurile în care locuiau.

După ce ne-am terminat treburile mi-am zis că era momentul să lansez prima parte a planului pe care-l făcusem împreună cu locotenentul. Poate că Ieniciro s-ar fi lăsat păcălit de data aceasta.

— Mai am nişte treburi, îmi spuse în timp ce-şi căuta un loc la umbră. Îşi scoase o batistă imprimată cu numere galbene şi negre şi începu să-şi facă vânt. Ziua era foarte fierbinte şi, deşi briza se simţea vânturând aerul, era greu să te răcoreşti. Soarele încingea zidurile şi cerul părea să nu aibă de gând să se acopere cu nori.

— Vin cu tine, i-am zis de parcă i-aş fi făcut o favoare. De fapt, plesneam de chef, dar nu vroiam să se observe. Am putea să-l luăm şi pe Jerico că tot nu are nimic de făcut. Poate punem de-o partidă.

Ieniciro a clătinat din cap. Probabil că obosise destul de mult în timpul celor două înfruntări, pentru că porţiunea rasă începuse să se acopere cu un puf negru. Poate era stresul, sau poate nu însemna nimic, ci doar că funcţiile lui Ieniciro erau mai rapide decât ale noastre.

— N-am chef să-l văd pe nenorocitul ăla de mucos.

Am rânjit ca o mâţă cuprinsă de gânduri necurate. Uneori Ieniciro uita că el şi nenorocitul de mucos aveau aceeaşi vârstă.

Am încercat altceva:

— Ce ai zice să mergem să bem ceva? Ar fi bună o băutură rece pe căldura asta. Te mai odihneşti pentru că diseară mai avem treburi. Fac eu cinste.

Pe faţă îi apăru o expresie uşor visătoare.

— Nu mă simt obosit. De fapt eu nu obosesc niciodată, îmi spusese, dar apoi se gândi că n-ar fi fost bine să refuze o invitaţie şi continuă: Dar dacă vrei, de ce nu?

Am luat-o împreună spre cea mai apropiată cantină. Alb, roşu, negru, verde – culorile oraşului străluceau umed şi ispititor în lumina orbitoare a soarelui de vară. Am trecut pe lângă sediul Grupului şi-am depăşit o construcţie din sticlă fumurie care se înălţa deasupra celorlalte case. Era un restaurant scump de tipul celui în care bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în haine de seară schimbau banalităţi politicoase pe deasupra meselor de joc. Nu fusesem niciodată înăuntru, dar un prieten îmi povestise că la subsol se mai aflau ziduri ruinate, vechi de câteva sute de ani. Poate erau rămăşiţele unui alt restaurant unde alţi bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în alte haine de seară îşi aruncaseră aceleaşi banalităţi plicticoase. Uneori totul părea fără rost pentru că, deşi omenirea trecuse prin atâtea şi părea că progresase, de fapt nu se schimba nimic care să arate că meritaseră sacrificiile pe care oamenii le făcuseră.

M-am uitat la Ieniciro şi m-am întrebat o dată în plus ce-l îndemnase să emigreze şi de ce odată intrat în Grup şi ajuns într-o poziţie stabilă, se apucase să-şi pericliteze poziţia prin moartea lui Tard. Parcă exista ceva care-l împiedica să-şi găsească liniştea. Tard fusese cel mai grozav membru al Grupului, dar asta nu însemna că acum putea oricine să vină şi să ne deranjeze fără a fi pedepsit. Cred c-am zâmbit fără să-mi dau seama pentru că Ieniciro m-a întrebat:

— La ce te gândeşti?

Ce puteam să-i răspund?

— Ai făcut treabă bună cu golanii ăia. Eşti un luptător foarte bun. Trebuie să mărturisesc asta.

Lauda l-a prins nepregătit, aşa că nu a replicat imediat. Desigur, de obicei sarcina de a se supraaprecia îi revenea în totalitate. M-a privit uşor jenat:

— Asta-i părerea ta despre mine? a spus şi vocea îi tremura. Credeam că nu poţi să mă suporţi.

Mi-a venit să râd. Ne oprisem în mijlocul drumului şi Ieniciro mă privea cu o expresie flămândă de parcă de răspunsul meu i-ar fi atârnat întreaga viaţă.

— Te suport destul de bine, nu-ţi face probleme, l-am liniştit.

Încă de dimineaţă purtam în buzunar un colector celular. Locotenentul mi-l dăduse cu menţiunea că în planul nostru se amestecase şi căpitanul. Se pare că Ieniciro mai făcuse câteva isprăvi care deranjaseră foarte tare un personaj impozant ce-şi făcea veacul prin cercurile înalte şi rarefiate ale societăţii.

Soarta lui Ieniciro era pecetluită şi probabil că dacă ar fi fost un luptător obişnuit ar fi fost trimis deja să vâneze pe plaiurile însorite ale Lumii de Apoi. Colectorul celular trebuia să furnizeze materialul genetic necesar pentru obţinerea unui dublu sau a unei clone. De ce vroiau să-l cloneze pe Ieniciro n-aveam idee, dar credeam că era ceva în legătură cu ordinul de eliminare care se dăduse.

Cantina era mică şi răcoroasă. A trebuit să coborâm câteva trepte până să ajungem în spaţiul marcat de blocuri mari de piatră. Lumina era difuză şi în aer plutea un miros slab de umezeală. Am simţit cum mă cuprinde oboseala dulce şi înşelătoare. Locul era perfect pentru întâlnirile oamenilor care nu mai aveau nimic bun de făcut şi nimic de cerut de la viaţă. Localul era aproape gol – la marginea tejghelei de lemn stătea agăţat un beţiv din cei care după câteva pahare deveneau violenţi, ca apoi să încerce să-ţi taie beregata cu un ciob de sticlă sau să roadă piciorul de la scaun. Ne-am aşezat. Ieniciro a comandat două băuturi care fumegau şi clipoceau lăsând impresia că le-ar fi fost mai bine dacă ar fi reuşit să iasă din pahar şi să se scurgă pe masă.

— Ştii că eşti de treabă, Codeo?

— Da?

— Da, a repetat dând din cap. Ştii că mi-au trecut pe la urechi câteva zvonuri neplăcute? Se pare că locotenentul mi-a pus gând rău, iar prietenul nostru, căpitanul a fost de acord şi chiar s-a oferit să-i dea o mână de

ajutor, lucru de care de altfel nu-l credeam în stare.

— Chiar aşa? m-am mirat cât am putut de sincer. Mă întreb de ce, doar eşti un membru al Grupului care îşi vede de ale lui, nu supără pe nimeni şi alte treburi de felul ăsta.

— Da, alte treburi de felul ăsta, mârâi el. Pe cine crezi că păcăleşti?

Pentru o clipă m-am întrebat dacă aflase planul nostru, dar imediat mi-am dat seama că doar tatona terenul pentru că ştia că lucrasem cu Tard şi nu concepea să nu am şi eu un rol de jucat în toată povestea.

La o masă alăturată îşi făcuseră apariţia doi indivizi care păreau gata să se amestece în treburile noastre. Ieniciro se făcea că nu-i observă, dar îl simţeam încordat, gata să sară în picioare. Am lăsat mâna în buzunar şi am ascuns colectorul în palmă.

— Sunt prieteni de-ai tăi? a întrebat cu voce joasă. Ochii îi sclipeau şi părea pus pe fapte mari.

— Nu-i cunosc, am răspuns şi m-am aplecat spre el de parcă m-aş fi temut să nu fiu auzit de cei de la masa vecină.

— Foarte bine. Atunci n-o să te superi dacă o să le rup gâturile mici şi murdare.

— Stai, am strigat şi l-am prins de. braţ. Colectorul i-a muşcat din carne, dar probabil că n-a simţit nici cât o pişcătură. Ne-am ridicat amândoi brusc, iar eu m-am retras spre perete. Cred că mă strâmbam îngrozitor. Ieniciro mi-a interpretat greşit expresia şi a râs sfidător:

— Doar nu ţi-e teamă de vreo doi mardeiaşi cu muşchi ieftini?

— Ia ascultă tu... a exclamat unul din indivizi. Cine te crezi de te dai mare în zona noastră, ce nu ţi-e bine?

Tipul era enorm, cu mâinile ca două lopeţi şi cu faţa turtită şi plină de inteligenţa unui par care te loveşte în moalele capului. Se vedea că era un băiat rău şi că nu era bine să te dai la el. Mă întrebam dacă-i trimisese colonelul ca să pună de-o diversiune. Gestul meu păruse normal şi nu-i crease suspiciuni lui Ieniciro, dar în alte condiţii nu aş fi reuşit să fac aşa ceva.

Ieniciro îşi luă avânt şi într-o clipă îl lovi pe primul individ şi-l dădu peste cap. Matahala se prăbuşi pe spate cu o bufnitură care făcu să zăngăne paharele. Ieniciro era cocoţat pe pieptul lui şi-i trăgea pumni în falcă.

Tipul mai era încă ameţit pentru că altfel l-ar fi şters pe psihic de pe faţa pământului. M-am îndreptat spre celălalt individ care tocmai se scotocea după o armă. I-am arătat-o pe a mea şi i-am spus:

— Asta te rupe în două dacă nu pune mâna pe tine japonezul ăla mărunţel care mai e psihic în timpul liber. Ce-ar fi să-ţi iei prietenul şi să te

plimbi pe afară.

Tipul se uită speriat spre matahala care zăcea încă pe jos şi părea că are probleme cu respiraţia. Ieniciro stătea comod aşezat pe pieptul lui larg şi se concentra. Când celălalt scoase un sughiţ şi-şi dădu ochii peste cap, păru că se trezeşte din transă şi se uită în jur după cel de-al doilea atacator. Acesta dispăruse însă ca şi când n-ar fi existat.

Ieniciro se ridică şi se scutură de praf:

— Ai văzut că am încercat să-i trag un pumn în nas, dar n-a ţinut.

— Da, am observat. Se pare că fără forţele tale nu faci două parale. Păcat, mare păcat.

Nu s-a supărat nici de data aceasta, doar a zâmbit vag. Uneori când râdea părea doar un puşti simpatic, păpuşă de porţelan chinezesc. M-am întors la masă şi m-am aşezat. Din buzunar mă înghiontea colectorul şi cred că aveam o faţă cam palidă.

— Hai să ne terminăm băuturile şi să ne întoarcem, i-am propus.

S-a aşezat şi el a început să învârtească paharul între degete. Părea că urmăreşte o idee care începea să prindă contur, o idee mică şi simpatică, dar care nu-i făcea nici o plăcere. Se întristase brusc.

— Problema cu psihicii este că nici n-au visat vreodată că o să pice vreo pleaşcă pe capul lor. De obicei, au trăit de azi pe mâine şi s-au lăsat călcaţi în picioare de toţi nenorociţii care avuseseră noroc să facă un ban rapid şi credeau că asta le dă tot felul de drepturi.

— Şi tu ai fost călcat în picioare de unii ca ăştia? am întrebat ca să nu tac.

— Eu am lucrat într-o orezărie, rânji el ridicându-şi privirea din pahar. Am stat cu picioarele în apă şi douăsprezece ore pe zi şi am lăsat pe unul şi pe altul să mă scuipe în obraz când aveau chef. Apoi, într-o zi mi-am zis: până aici! Şi am fugit. Îmi umbla prin minte să nu mă întorc până ce nu voi fi destul de puternic şi aşa norocul a venit la mine, într-o noapte, în timpul războiului. Norocul, spuse şi se înclină uşor în direcţia mea.

Ne-am ridicat şi-am urcat în căldura de afară care ne-a pleznit peste faţă cu toată puterea celor patruzeci de grade. Simţeam cum ne înăbuşim, ne topim şi ne scurgem la vale împreună cu pomii, casele şi tot oraşul. Ieniciro a luat-o încet de-a lungul străzii.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu tine. Poate mai vorbim.

N-am găsit nici o replică demnă de a fi lansată în braţele posterităţii, aşa că am tăcut. Stăteam în mijlocul străzii şi nu ne înduram să ne despărţim, ca doi prieteni vechi. Captatorul îmi mai dădu un ghiont. Ce mai face conştiinţa ta astăzi, Codeo? Bine, mulţumesc, la fel ca întotdeauna. În fond,

Tard nu fusese decât un alt bătăuş scăpat din ghearele războiului. Ce treabă aveam eu cu asta? Prost, Codeo, foarte prost. Te-ai împiedicat de un nimic şi nu mai ştii cum să te descurci, eşti ca un fir de metal dur, dar care se clatină în toate părţile după cum îl bate vântul. Acum vrei să dai de bucluc pentru un emigrant care mâine o să-şi exerseze forţele pe pielea ta. N-aveam ce să mai zic. Ieniciro se îndepărtase deja. Ceva mă rodea, aşa că m-am dus după el.

— De unde ai făcut rost de doiul ăla tatuat în vârful capului? am întrebat.

S-a oprit mirat şi m-a privit de parcă s-ar fi aşteptat să-i spun altceva.

— De unde? repetă de parcă n-ar fi auzit întrebarea. Te chinuie curiozitatea? Ei bine, după ce m-am trezit cu puterile, am fost la o ghicitoare care mi-a spus că o să trăiesc bine dacă n-o să mă răpună cifra doi.

— Să te răpună cifra doi? Este o metaforă?

— Cifra doi – adică faţa şi reversul unei monede, cele două principii, masculin şi feminin, soarele şi luna, cei doi ochi, doi fraţi gemeni, viaţa şi moartea, binele şi răul. Unul din aceste lucruri mă va distruge, şi ca să mă feresc de el mi-am tatuat numărul nefast ca într-o incantaţie ţesută pe dos.

Cred că m-am holbat la el. Începeam să înţeleg la ce se referea. Îmi aminteam şi eu de vrăjile pe care vracii le bolboroseau între două înghiţituri de băutură ieftină:

„Mergi pe drum
Pe lângă drum
Prin Soare
Pe la umbră
Vorbeşte şi
taci...”

Oricum partea cu gemenii îmi dăduse fiori. Doi fraţi identici sau un om şi clona lui erau acelaşi lucru. N-am mai zis nimic, aşa că mi-a făcut semn cu mâna şi s-a îndepărtat. Încă o dată m-am întrebat ce mă interesa pe mine dacă-l omorâse pe Tard, dacă supărase vreo câţiva consilieri municipali graşi şi plini de idei şi dacă trimisese pe lumea cealaltă vreo duzină de alţi indivizi.

Pentru o clipă am simţit că mă sufoc şi am văzut cercuri de stele verzi care dansau samba în jurul meu. Când am reuşit să mă adun am dat de Ieniciro care se oprise nu prea departe şi mă fixa cu ochii larg deschişi şi cu pupilele ce păreau adânci şi fierbinţi ca iadul.

— Mă bucur că nu-mi eşti duşman! îmi spuse, după care îmi întoarse spatele şi-şi văzu de drum.

Am rămas paralizat în mijlocul străzii urmărindu-l cum se îndepărta. Nenorocitul ăsta mic îşi încercase forţele cu mine, numai ca să-mi arate cât e el de dat naibii. Sigur că-mi păsa că unul de teapa lui umbla singur prin oraş şi se manifesta violent! Sigur că-mi păsa, era o tâmpenie să-mi imaginez că ar fi fost altfel!

M-am întors şi am luat-o în sens opus. Soarele se pregătea să se culce pe o ureche şi căldura se mai domolise.

Locotenentul mă aştepta în apropiere, într-unul din laboratoarele sofisticate care supravieţuiseră războiului şi acum erau închiriate cui îi dădea mâna.

4

După ce m-am întâlnit cu locotenentul am luat-o spre casă. Locuiam într-un apartament pe care nu mi l-aş fi permis dacă ar fi trebuit să-l plătesc din salariu, în schimb mobila căzuse în seama mea aşa că locul era cam pustiu. Dacă cineva m-ar fi întrebat de ce nu-mi mai cumpărasem câte ceva, aş fi răspuns că nu-mi plăcea înghesuiala de lucruri – minciună pe care de obicei o foloseau cei care aveau venituri scăzute. Aveam două camere atât de goale, încât ecoul paşilor mei se târa prin colţuri, singuratic, dar persistent. Când am intrat, m-a întâmpinat o atmosferă melancolică şi apăsătoare ca un sfârşit de primăvară „când te simţi greu ca şi cum ai purta în piept o lăută”. Mi-am turnat ceva de băut şi m-am aşezat în singurul fotoliu pe care-l aveam. Mai posedam şi-o carte din care mai citeam din când în când, dacă simţeam că lucrurile începeau să-mi iasă de sub control.

Nu ştiu cât am stat aşa moţăind cu paharul în mână şi torcând o grămadă de gânduri despre trecut. Timpul se scurgea încet şi plictisit, acele unui ceasornic invizibil se târau de-a lungul cadranului de parcă aşteptau să se întâmple ceva. La un moment dat, umbrele din încăpere s-au alungit, s-au subţiat până au dispărut, în aer se simţea răcoarea, iar noaptea încerca să se strecoare pe sub uşă... I-am zis să rămână afară, dar nu a dat semne că mă ascultă, avea doar o slujbă de îndeplinit şi pentru asta era plătită. Oare nu toţi primeam bani să facem câte ceva?

Când m-am trezit, cineva se lovea de uşă de parcă vroia să o facă bucăţi. Auzisem prin vecini că în timpul iernii oamenii furau porţile şi puneau lemnul pe foc. M-am ridicat cam nesigur pe picioare. Ceva mă supăra şi aveam chef de ceartă – cine mă trezise din somn şi vroia să-mi şterpelească uşa? Cine? Jerico şi Ieniciro sprijineau pereţii. M-am încruntat la ei. Ziua de muncă se terminase la şase, atunci era noaptea târziu aşa că mai bine şi-ar fi văzut de drum.

— Trebuie să mergi cu mine la Ieniciro, a spus Jerico într-o suflare. Era roşu la faţă şi arăta supărat.

Mi s-a părut că nu l-am înţeles bine.

— Care Ieniciro? Ăsta de lângă tine?

A scuturat violent din cap.

— Nu, nu ăsta. Ăsta-i celălalt şi trebuie să-l ducem la Ienciro, dar pe mine nu m-a lăsat să intru. A zis că nu pleacă în nici o misiune dacă nu vii şi tu. Se pare că nu are încredere în mine, iar locotenentul este la o întrunire şi n-am pe nimeni cu care să mă sfătuiesc.

S-a uitat la mine de parcă l-aş fi înjurat.

— E celălalt, a explodat, e clona. Doar tu i-ai dat locotenentului captatorul, iar ei au lucrat toată seara şi au reuşit s-o dea gata acum o oră. Trebuia să fie ceva fulgerător ca Ieniciro să nu bănuiască nimic.

Mă lămurisem. M-am uitat atent la clonă de parcă aş fi aşteptat să văd ceva, o diferenţă, un semn, dar n-am observat nimic. Era doar un tânăr mărunţel, cu faţă întunecată şi cu ochi mici, piezişi şi negri. Leit Ieniciro.

— Rămâi aici, să nu te mişti până nu ne întoarcem. Ai înţeles? i-am spus rar ca şi când ar fi avut mintea în ceaţă. A dat din cap că a înţeles, dar tot nu-mi plăcea cum mă privea. L-am tras pe Jerico în cameră şi am închis uşa. Toată povestea asta mă călca pe nervi.

— Credeam că ia mai mult să clonezi un om, am spus. Credeam că o să mai dureze câteva zile, iar eu o să-mi iau o vacanţă, o să stau cu burta la soare şi, când o să mă întorc, o să găsesc treburile aranjate şi un alt fraier angajat în locul lui Ieniciro, unul care să nu fie psihic, ci, doar uşor dereglat şi să ne taie gâturile în timp ce dormim.

— Îmi pare rău, dar nu am ce face. Clona e instabilă, nu are decât câteva ore de funcţionare şi până atunci trebuie s-o duc la Ieniciro, spuse şi părea că era mic şi neajutorat.

— Şi ce iese dacă dă ochii cu Ieniciro? Ce crezi c-o să se întâmple? Psihicul o să-l facă arşice pentru că încă nimeni n-a reuşit să omoare pe unul de teapa lui.

Jerico a clătinat violent din cap. Era aşa de tulburat încât părea că uitase şi să vorbească; dădea doar din mâini şi se simţea mizerabil. Aş fi pus pariu că nu fusese niciodată atât de speriat în toată viaţa lui de actor de reclame.

— Tipul de la laborator mi-a explicat ceva, dar n-am înţeles foarte bine. Cei doi sunt identici fizic, dar forţele sunt opuse. Dacă avem noroc se anulează reciproc.

„Dacă avem noroc.” Îmi venea să râd. Mi-am luat haina.

— Hai să mergem până nu dispare Ieniciro 2 și apoi să alergăm după el prin oraș..

Am ieşit în noapte unde ne-a întâmpinat un cer înnourat şi un vânt subţire şi rece. Am luat-o spre faleză pe o stradă mărginită de tufişuri cu flori mari, albe. Se auzea un foşnet şi marea care bătea în ţărm câţiva metri mai departe, în spatele caselor. Ieniciro locuia într-o cabană pe care şi-o construise pe plajă din scânduri tencuite cu pământ frământat cu paie. Înăuntru avea podeaua acoperită cu rogojini. Uneori mă speriam cât de puţin cerea de la viaţă – poate de aceea era considerat atât de periculos – nu poseda nimic, nu dorea nimic, nu aveau nimic cu ajutorul căruia să-l şantajeze.

Clona ne urma şi-i simţeam privirile strecurându-se pe urmele mele, cățărându-se de-a lungul spinării şi cuibărindu-se în curbura gâtului. Forţa era diferită de cea a lui Ieniciro, îmi dădeam seama de asta.

— O clonă este mai mult decât un frate geamăn, dar nu poate să facă nici un rău originalului, nu are nici o putere în plus, nici în minus. Este o copie. Poate că lucrurile sunt diferite în cazul pisicilor, pentru că mă întreb dacă forţa lor poate fi copiată, dacă este de natură organică şi se poate replica şi înmulţi ca o celulă. E uşor să vorbeşti despre om şi opusul lui care să fie în stare să-l anuleze, dar mă tem că asta nu-i posibil.

Vorbisem fără să mă gândesc şi asta datorită senzaţiei neplăcute.pe care o simţeam în ceafă. L-am auzit pe Jerico oftând:

— Sper să meargă, altfel am dat de dracu.

Am ajuns pe plajă şi am depăşit zona luminată. Cerul se mai degajase şi o lună rotundă strălucea ca o baliză pe o mare de întuneric. Cabana lui Ieniciro era la doi paşi. Trebuia să gândesc ceva înainte de a mă apropia? Jocurile au fost făcute, s-au judecat şi împărţit? Ceva potrivit momentului?

— Codeo? am auzit vocea lui Ieniciro răsunând.

Jerico s-a oprit şi-a început să-mi facă semne disperate să nu mă apropii. La fel de speriat o fi fost şi Tard când a simţit că explodează din interior? Ieniciro nu avusese nici un drept să facă aşa ceva şi eu venisem să îndrept lucrurile. În seara aceea mă hotărâsem să joc pe eroul de filme ieftine. Nu aveam ce face, nu mă puteam abţine.

— Codeo? am auzit din nou întrebarea. Vocea era liniştită, dar neprietenoasă.

— Eu sunt, i-am răspuns. O să intru în casă.

— Eşti singur?

M-am uitat după Jerico, dar acesta părea gata s-o rupă la fuga. Am făcut semn clonei să stea în spatele meu.

— Sunt cu Jerico şi intrăm în casă. Să nu faci vreo mişcare necugetată.

M-am apropiat. Se pare că într-adevăr crezuse că eram eu şi Jerico. Am tras uşa şi am plonjat înăuntru urmat de clonă. Interiorul era slab luminat şi asta nu mă avantaja pentru că Ieniciro vedea oricum şi pe întuneric. M-am rostogolit până într-un colţ şi ţineam arma pregătită deşi speram să nu fie nevoie. Şi nu a fost.

Ieniciro stătea aşezat pe podea într-o poziţie relaxată. Când ne-a văzut nu s-a mişcat, doar ochii i s-au aprins, m-au urmărit o clipă pentru ca apoi să se fixeze pe copie. Replica s-a apropiat de el şi s-a aşezat. În aceeaşi poziţie. Acum erau faţă în faţă şi se studiau plini de curiozitate, fără un cuvânt, imobili ca două statuete uitate pe un raft. Probabil încercau să-şi folosească puterile unul pe altul, dar din exterior nu se putea spune că ar fi făcut aşa ceva. Tăcerea se prelungea, cei doi tot nu se mişcau, iar eu începusem să amorţesc şi simţeam nevoia să-mi relaxez muşchii.

— Codeo? l-am auzit pe Jerico strigându-mă cu jumătate de voce.

Atenţia mi-a fost distrasă doar pentru o clipă. Mi-am mutat privirile spre uşă, iar când m-am uitat din nou la cei doi, n-am mai văzut pe nimeni – dispăruseră fără urmă. M-am repezit la locul unde stătuseră până atunci – pe podea nu rămăsese nimic, am ridicat rogojina şi am privit scândurile podelei. Acolo nu era nici o trapă. Nici pe lângă Jerico nu ieşiseră. M-am dus înapoi pe plajă, dar pe nisip nu se distingeau decât trei seturi de urme – ale mele, ale lui Jerico, ale clonei şi toate mergeau spre cabană, nici una nu se îndrepta spre oraş. Se anihilaseră sau planul eşuase şi reuşiseră să profite de momentul meu de neatenţie şi să dispară? N-aveam de unde să ştiu. Fusese misterul cifrei doi.

În noaptea aceea nu m-am dus acasă. Am rămas cu Jerico pe plajă. Puştiul era speriat şi se întreba dacă meritase ceea ce făcusem şi se temea pentru ce îl aştepta în viitor. L-am liniştit – omul avea minunata capacitate de a se autoconvinge că acţiunile lui erau toate juste şi motivate, aşa că nu avea de ce să-i fie frică, pentru că o dată cu amintirea spaimei avea să uite şi mustrările pe care şi le făcuse şi vinovăţia pe care o simţise. Aşa mergeau lucrurile pe lumea asta.

Am stat până a răsărit soarele şi pe lumină şi cu sufletele împăcate ne-am strecurat spre casă prin valurile de căldură. Ne simţeam uşuraţi şi, orice s-ar fi întâmplat, lumea ni se părea mai bună. Atinsesem deja gradul cel mai înalt al ipocriziei şi asta însemna că aveam să trăim zile lungi şi fericite oriunde ne-am fi aflat.